

АДВЕНТИСТСЬКИЙ ВІСНИК

№ 1 (367)
Січень 2021

Бог є любов

газета Церкви адвентистів
сьомого дня в Україні

Адвентистский ВЕСТНИК

ПОКОЙ В СУББОТУ

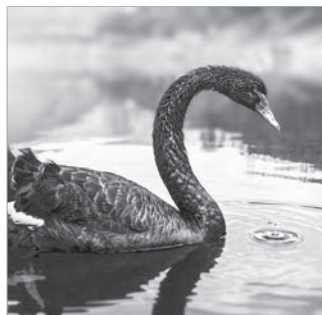
Суббота, согласно Божьему замыслу, является главным лекарством от стресса. В субботу каждый из нас должен пребывать в состоянии полного покоя. Однако печать стресса лежит на лицах многих людей, приходящих на богослужение. Это говорит о том, что все переживания и заботы, сопровождавшие нас на протяжении недели, мы переносим и в субботний день: пенсию не принесли вовремя, за газ платить нечем, с работой проблемы, непонимание в семье и многое другое. Эти и подобные проблемы дьявол искусно нагромождает в нашем сознании, словно снежный ком. С такими мыслями мы в субботу приходим в Дом молитвы и говорим: «Господи, мы не пошли на работу, чтобы заповедь Твою исполнить». Но разве седьмой день стал для нас днем покоя? Библия называет субботу днем отрады (см. Ис. 58:13), и если она действительно является для нас таковой, то все заботы мы должны сложить с себя в пятницу, когда заходит солнце. Это вопрос нашего доверия Богу.

2

Характер не
змінюється?!

4

«Черный лебедь»,
или как устоять
в испытаниях

6

Торт на
заповнення

10

Коли, Господи?

13

Покой в СУББОТУ

Тема Закона Божьего – это тема Великой борьбы, в процессе которой каждый человек должен определиться, кому он доверит свою жизнь: Богу или лукавому. Для чего Бог дал нам Декалог? Бог оставил нам Закон, поскольку его исполнение несет в себе благословения для человека. *«Помни день субботный, чтобы святить его; шесть дней работай и делай всякие дела твои, а день седьмой – суббота Господу, Богу твоему: не делай в оный никакого дела ни ты, ни сын твой, ни дочь твоя, ни раб твой, ни рабыня твоя, ни скот твой, ни пришелец, который в жилищах твоих. Ибо в шесть дней создал Господь небо и землю, море и все, что в них, а в день седьмой почил; посему благословил Господь день субботный и освятил его» (Исх. 20:8–11).*

Что означает «благословил и освятил» день субботный?

«И совершил Бог к седьмому дню дела Свои, которые Он делал, и почил в день седьмой от всех дел Своих, которые делал. И благословил Бог седьмой день, и освятил его, ибо в оный почил от всех дел Своих, которые Бог творил и соиздал» (Быт. 2:2, 3). В наши дни, как и ранее, в вопросе относительно соблюдения субботного покоя есть крайности: некоторые адвентисты в субботу не чистят зубы, стараются не мыть рук и т. п. В Древнем Израиле жили ессеи, которые в субботу даже с постели не вставали, чтобы не согрешить.

Оставляя нам заповедь о субботе, Господь говорит также и о духовном покое. Суббота – это не просто «ничего не делать», иначе это лишь отдых от работы. Хотя Бог говорит не делать в субботный день ничего того, что мы делаем в течение недели, давая это установление, Он преследовал другую цель. Господь освятил этот день, то есть сделал его совершенно иным.

Древнееврейское слово *кадаш*, в данном случае переведенное как «освятил», имеет несколько значений. Согласно одному из них, Бог создал субботу иным днем. К такому выводу можно прийти, анализируя значение слова *кадаш* в Библии. Например, отрывок из главы 6 книги Исаии, где серафимы, славя Господа, взывают: «Свят, свят, свят Господь Саваоф». Речь

идет не о том, что Бог как-то особенно отделил Себя от них. Скорее, ангелы признают сам факт того, что Бог – совершенно иной, не такой, как они.

Когда Моисей подошел к горящему терновому кусту (Исх. 3), Бог повелел ему снять обувь, поскольку это место от Божьего присутствия сделалось совершенно иным, не таким, как прочая земля, по которой ходили обутыми. Когда мы слышим высказывания о том, что суббота – обычный день, это в корне неверно. Этот день совершенно иной, он отделен для общения человека с Богом. Суббота – время особого единения человека со Христом.

Следует напомнить о том, что четвертая заповедь не только регламентирует наше общение с Богом в седьмой день, но также указывает на необходимость трудиться на протяжении остальных шести дней. Если человек бездельничает всю неделю, он не исполняет четвертой заповеди.

СУББОТА ПРЕДНАЗНАЧЕНА ДЛЯ ОБЩЕНИЯ ЧЕЛОВЕКА С БОГОМ

Каким образом оно должно происходить? *«Шесть дней можно делать дела, а в седьмой день суббота покоя, священное собрание...» (Лев. 23:3).*

Таким образом, субботние богослужения также являются священными. Если человек по неуважительной причине не посещает служения, он нарушает субботу. Мы не в праве выбирать прийти на Субботнюю школу или нет. Существует определенный порядок богослужения, а субботнее служение, как мы читаем, является священным.

Что нас самих делает святыми? У Бога есть инструменты освящения. Один из важнейших – суббота, поскольку она освящена Им (см. Иез. 20:12). В Слове Божьем читаем: все, что соприкасалось со святым, освящалось. Например, в книге Исход написано: *«Семь дней очищай жертвенник, и освяти его, и будет жертвенник святыня великая: все, прикасающееся к жертвеннику, освятится» (Исх. 29:37).* Напомню, что жертвенник стал освящать верующих, начиная с

закона Моисея, суббота же освящала человека с момента его сотворения. Без истинного соблюдения субботы стать святым невозможно.

СУББОТА ДАНА ДЛЯ ЗДОРОВЬЯ

Суббота дана нам для того, чтобы оставаться здоровыми. Бог понимал, что грех все больше будет овладевать человечеством, ввергая людей в состояние стресса. В специальной литературе стресс определяется как адаптивная реакция организма на внешние факторы, нарушающие его гомеостаз. Гомеостаз же является врожденной способностью организма к саморегуляции.

Знаете ли вы, что в организме каждого человека есть раковые клетки? Избыток свободных радикалов, который провоцируют атмосферные загрязнения, ультрафиолет, радиация, курение, в том числе и пассивное, прием лекарственных препаратов, делает свое негативное дело. Однако до определенного момента раковые клетки никак себя не проявляют. Это происходит благодаря тому, что иммунная система человека имеет заложенную Богом способность к саморегуляции, подавляя все чужеродное. Но под действием стресса эта способность организма снижается вдвое. Реформа здоровья, безусловно, важна. Однако многие забывают о том, что в этом вопросе важен комплексный подход. Уже так много сказано о необходимости правильно питаться и выпивать достаточное количество воды, но почему так мало говорят о необходимости противостоять стрессам? Правильное питание не спасает, если мы живем в постоянном стрессе.

Первым ученым, поставившим цель изучить влияние стресса на организм человека, был Ганс Селье. Биолог предложил модель общего адаптационного синдрома – совокупности реакций организма на неблагоприятные изменения среды. Селье разделил их на три стадии: тревогу (когда организм сначала испытывает шок, сопровождающийся снижением температуры и артериального давления, а затем активизирует

защитную систему через повышенную выработку гормонов надпочечников); сопротивление и истощение, если стресс оказался слишком сильным и продолжительным и организм больше не в силах сопротивляться ему.

Суббота, согласно Божьему замыслу, является главным лекарством от стресса. В субботу каждый из нас должен пребывать в состоянии полного покоя. Однако печать стресса лежит на лицах многих людей, приходящих на богослужение. Это говорит о том, что все переживания и заботы, сопровождавшие нас на протяжении недели, мы переносим и в субботный день: пенсию не принесли вовремя, за газ платить нечем, с работой проблемы, непонимание в семье и многое другое. Эти и подобные проблемы дьявол искусно нагромождает в нашем сознании, словно снежный ком. С такими мыслями мы в субботу приходим в Дом молитвы и говорим: «Господи, мы не пошли на работу, чтобы заповедь Твою исполнить». Но разве седьмой день стал для нас днем покоя? Библия называет субботу днем отрады (см. Ис. 58:13), и если она действительно является для нас таковой, то все заботы мы должны сложить с себя в пятницу, когда заходит солнце. Это вопрос нашего доверия Богу.

Полное спокойствие объясняется верой

Несколько слов о вере Иисуса Христа. Однажды на Галилейском море разразилась страшная буря. Волны готовы были опрокинуть лодку, в которой находились Иисус и Его ученики. Апостолы в панике пытались удержать лодку на плаву, Иисус же в это время спокойно спал. «Когда Иисус пробудился, чтобы встретиться лицом к лицу с бурей, Он был совершенно спокоен. Ни малейшего признака тревоги не выразилось ни в Его слове, ни во взгляде, потому что в Нем не было страха. Причина тому не Его всемогущество в человеческом естестве. Он сохранял спокойствие не как Господь Неба и Земли. Эту власть Он сложил с Себя, Он говорит: «Я ничего не могу творить Сам от Себя» (Ин. 5:30). Он верил в могущество Отца. Спокойствие объяснялось верой – верой в любовь и заботу Бога, и сила слова, которое усмирило бурю, исходила от Бога. Как Иисус сохранял уверенность в заботе Отца, так и мы должны покоиться в заботливых руках нашего Спасителя. Если бы ученики доверяли Ему, они были бы спокойны. Их страх в момент опасности выявил недостаток веры. Пытаясь спасти себя, они забыли об Иисусе; и только когда ученики, убедившись в своей беспомощности, обратились к Нему, Он смог им помочь» (Э. Уайт. Желание веков. С. 336).

Человек, который по-настоящему святит субботу, должен пребывать в

В субботу у нас
есть возможность
возносить к Богу
особые молитвы
о здоровье и про-
чих нуждах. В этот
день Бог готов благо-
словить нас всем.

таким же состоянии доверия Богу, в котором находился Иисус. Только это приносит истинный покой. Кто-то скажет: «А можем ли мы быть такими, как Христос?» Апостол Павел отвечает: «Ибо в вас должны быть те же чувствования, какие и во Христе Иисусе» (Филп. 2:5; в оригинале «чувствования» – гр. фронео – думать, мыслить, то есть «те же мысли»). Иисус заверяет нас, что это возможно, если мы пребываем в Нем, как Он в Отце. Сегодня, обращаясь к каждому из нас, Иисус говорит: «Вы можете пребывать в таком же покое, как Я в лодке среди бушующих волн. Будьте уверены в любви и заботе Отца». Если вас уволили с работы, это не конец света, Бог решит вопрос вашего трудоустройства, чтобы вы могли иметь пропитание.

Многие евреи скрупулезно придерживались установленных раввинами традиций, в том числе и дополнительных предписаний о субботе. Но имели ли они при этом покой? Они постоянно следили за Христом, ища повода уловить Его, чтобы предать казни. Они утверждали, что святят субботу...

Пусть каждый из нас молится: «Господи, дай мне в эту субботу покой в бушующем море жизни. Чтобы я, подобно ученикам, не хватался за парус и весла и не кричал: «Господи, где Ты?». Когда мы придем к такому пониманию святости субботнего дня, то освободимся от многих болезней. Глава 58 книги Исаии, которая говорит об исцелении, не случайно заканчивается словами о субботе. Неужели Исаия чего-то не понимал? Начал с исцеления, затронул тему поста и в заключение упомянул о субботе.

Истинная суббота – освобождение от всех переживаний и тревог. Вот к чему мы должны стремиться. Об этом следует молиться. Закон Божий дан нам, чтобы мы, сравнивая себя

с написанным и видя собственное несовершенство, обращались за помощью к Богу.

СУББОТА – ЭТО БЛАГОСЛОВЕНИЕ

Если Бог сказал, что суббота благословенна, мы должны этим пользоваться, в противном случае мы не святим субботу. Отмечу, что в прежние времена отношение к слову не только Божьему, но и человеческому было более серьезным, чем сейчас. В Священном Писании находим повествование о том, как Исаак, думая, что благословляет своего первенца, на самом деле благословил Иакова. «*Да даст тебе Бог от росы небесной и от тука земли, и множество хлеба и вина; да послужат тебе народы, и да поклонятся тебе племена; будь господином над братьями твоими, и да поклонятся тебе сыны матери твоей; проклинающие тебя – прокляты; благословляющие тебя – благословенны!*» (Быт. 27:28, 29). Когда же обман раскрылся, обиженный Исаав слезами просил отца: «*...Неужели ты не оставил мне благословения? Исаак отвечал Исааву: вот, я поставил Исаак [Иакова] господином над тобою, и всех братьев его отдал ему в рабы; одарил его хлебом и вином; что же я сделаю для тебя, сын мой?*» (Быт. 27:36, 37).

Какая вера в силу слова! Возможно, поэтому мы сегодня не видим таких чудес, как во времена первоапостольской Церкви. В XXI веке слово человека утратило вес и ценность. То, что в конце XIX столетия купцы из Астрахани отправляли по Волге в Москву груженные хлебом баржи «под честное купеческое слово», сегодня кажется утопией. Реалии таковы, что нотариально не заверенный договор не является действительным. Такое положение вещей накладывает отпечаток и на христиан. С этим нужно бороться. В субботу у нас есть возможность возносить к Богу особые молитвы о здоровье и прочих нуждах. В этот день Бог готов благословить нас всем.

ОТВЕРГАТЬ СУББОТУ – ЗНАЧИТ ПОТЕРПЕТЬ КРАХ

История еврейского народа является ярким тому подтверждением. Формальное соблюдение субботы стало причиной вавилонского плена. В Слове Божьем сказано: «*Когда даешь обет Богу, то не медли исполнить его, потому что Он не благоволит к глупым; что обещал, исполни. Лучше тебе не обещать, нежели обещать и не исполнить. Не позволяй устам твоим вводить в грех плоть твою, и не говори пред ангелом Божиим: «это – ошибка!» Для чего тебе делать, чтобы*

ПРОДОЛЖЕНИЕ НА С. 8 ▼

ХАРАКТЕР НЕ ЗМІНЮЄТЬСЯ?!

«Бо коли хто хоче душу свою спасти, той погубить її; а хто погубить свою душу задля Мене і Євангелії, той спасе її» (Марка 8:35).

У кожного з нас є прагнення або бажання змінити все на краще. Ми хочемо змінитися самі, бажаємо, щоби змінилися наші діти, родичі, дружина або чоловік, співробітники, друзі. Іноді ми перемагаємо, щось змінюється, а буває, що минає час, а змін, які ми хотіли би бачити в собі або своїй дружині, дітях, батьках, знайомих, близьких, немає. Часом це призводить до розчарування, і, як це не сумно, навіть серед віруючих можна почути твердження, що люди не змінюються.

Коли я вперше почув такі слова, то внутрішньо запротестував і висловив свою незгоду, посилюючись на Біблію, яка не тільки закликає людину до змін, але також наповнена реальними прикладами, коли Бог завдяки благодаті, що освячує, робить грішну людину учасницею Божественної природи. Та у відповідь я почув не менш дивне твердження: «А, це в теорії! На практиці люди не змінюються».

«НЕ ЛИШИ МЕНЕ, БОЖЕ, У СТАРОСТІ»

Звичайно, зміни бувають різні. Часом людина вже в церкві перестає лихословити, звільняється від залежностей: нікотинової, наркотичної чи алкогольної, у цілому змінюється напрямок життя, але не про це йдеться. Ми говоримо про зміну характеру. Характер змінюється чи це лише теорія?

Кажуть, що люди змінюються, але ніхто не обіцяв, що на краще. На жаль, так буває часто. Коли Давид говорить: «Не кидай мене на час старості, коли зменшиться сила моя, не лиши Ти мене» (Псал. 71:9), – що він має на увазі? У Дусі пророцтва (Свідчення для Церкви, Т. 1. С. 422, 423) написано: коли Давид дивився на людей похилого віку, які в молодості були праведними й богобоязливими, він бачив, що в літньому віці неприємні риси їхнього характеру особливо загострювалися. Більшість людей похилого віку ставали

підозрілими, заздрісними, запальними і просто нестерпними, вони втрачали над собою контроль. Давида це бентежило, і він із жахом думав, що буде з ним, коли він постаріє. Тому цар щиро молився: «А Ти, Боже, не кидай мене аж до старості та сивини, поки я не звіщу про рамено Твоє поколінню... про чини великі Твої!» (Псал. 71:18). Давид не думав про шматок хліба, адже як цар був усім забезпечений, він турбувався про характер, щоб він у старості не став гіршим. Справді, коли наші розумові здібності слабшають, нам складніше контролювати себе.

Далеко не всі люди змінюються на краще. Про це також говорив Христос: «Входьте вузькими ворітьми, бо широкі ті ворота й широка та дорога, що ведуть до загибелі, – і багато є тих, що ними входять; але вузькі ті ворота й тісна та дорога, що ведуть до життя, – і мало є тих, що їх знаходять» (Матв. 7:13, 14). Біблія свідчить: широкими воротами йде багато людей – і вони змінюються до гіршого, а вузькими воротами, що ведуть до вічного життя, прямують далеко не всі.

Від чого залежить зміна людини?

У Біблії є чимало прикладів, як люди завдяки Божому впливу, Божій благодаті змінювали своє життя. Ці приклади містяться як у Старому, так і Новому Завітах. Мабуть, найяскравіший приклад Старого Завіту – це Навуходоносор, хоча він не належав до Божого народу. Ми знаємо, скільки зла зробив цар Манасія. Усе його життя – це прагнення віддалити ізраїльський народ від Бога. «А як був він утискуваний, благав він лице Господа, Бога свого, і дуже впокорився перед лицем Бога своїх батьків. І молився він до Нього, і Він був ублага-

ний, і вислухав благаання його, і вернув його до Єрусалиму, до царства його. І пізнав Манасія, що Господь – Він Бог!» (2 Хронік 33:12, 13).

Звернімо увагу, що цар більшу частину свого життя робив зло, але, перебуваючи в полоні, глибоко впокорився і був не просто звільнений із полону, але й повернений на трон. Останні дні життя були не такими, як раніше. Він намагався поліпшити стан справ у державі, але часу йому залишилося мало.

У Новому Завіті бачимо яскравий приклад апостола Павла, який переслідував християнську церкву, убивав християн, але він змінився (див. Дії 9:3–6). Завдяки чому змінився Савл? Як він став Павлом? Зустріч з Ісусом Христом кардинально змінила Павла. Завдяки короткій особистій зустрічі з Господом, він з убивці й гонителя перетворився в переслідуваного, якого теж намагалися вбити. Він став послідовником Ісуса Христа.

Зустріч з Ісусом багато що змінює в житті

Якщо в людині немає змін, отже, вона ще особисто не зустрілася з Ісусом Христом. Так чи ні? Частково це так. Справді, зустріч з Ісусом багато що змінює в житті, але є інші приклади, які свідчать, що люди зустрічалися з Христом, але їхнє життя не змінювалося.

Ісус Христос три з половиною роки звершував служіння силою Святого Духа, і з Ним зустрічалося дуже багато людей. Скільки Він за цей час набув послідовників? В 1 Кор. 15:5, 6 читаємо, що до вознесіння, окрім 12 учнів, які згодом стали апостолами, і 70, які залишили Його, Він мав понад 500 учнів. Уявіть, що кожна громада за три з половиною роки приводить до Христа

по 500 осіб. Сподіваюся, що це мрія кожного служителя і кожної громади.

Христос зустрічався та спілкувався з чималою кількістю людей. Читаючи Євангеліє, ми бачимо, що Він, звершуючи служіння в Юдеї, Галилеї, також ходив до язичницьких країн, і багато людей з Ним зустрічалося. Проте на повернулося і стало послідовниками тільки понад 500 осіб.

Книжники й фарисеї невпинно вистежували Ісуса Христа, ставили каверзні запитання, на які Він дуже мудро і тактовно відповідав. Хтось повернувся, наприклад, Никодим, який прийшов уночі, бо боявся юдеїв. Решта теж була захоплена Ісусом Христом, як про це сказано в Івана 7:46, 47: «Ніколи ще жодна людина не говорила так, як Цей Чоловік. Відповіли їм фарисеї: Чи й ви не обмануті?» Отже, Ісус Христос впливав на серця людей, але піти за Ним, принаймні у той момент, вони не наважувалися.

Розглянемо приклад священиків Анни і Каяфи. Спочатку Христос був у одного на суді, потім – в іншого. Ісус за ніч пройшов шість судів. Судді чітко усвідомлювали, що Христос є Месією. Навіть Понтій Пилат зрозумів, що перед ним стоїть незвичайна Людина. Він бачив багатьох злочинців, але та чистота і світло, які виходили від Ісуса, вражали його, і Пилат хотів Його врятувати до останнього. Анна, Каяфа, Понтій Пилат теж особисто зустрілися з Ісусом, але в їхньому житті не відбулися зміни. Чому? Можливо, це була коротка зустріч? Може, потрібно було довше поспілкуватися з Ісусом? Можливо, у цьому проблема?

Один учень довгий час перебував з Ісусом. Андрія та Івана, перших двох учнів, Ісус обрав на початку Свого служіння, а інших – згодом. Тому можна припустити, що Юда був із Христом близько трьох років. Чи замислювалися ви над цим фактом? Протягом цього часу він постійно перебував з Господом: разом спали, їли, ходили, спілкувалися з людьми, служили їм, та він Юда чомусь не змінився. Юда був послідовником Христа, не пив, не курив, не лихословив, а все ж таки світоглядної зміни в ньому не відбулося.

Юда зустрічався із Христом щодня протягом трьох років – це як навчатися у вищій духовній академії. Чому Юда не змінився? Чому після зустрічі з Ісусом не змінилося й багато інших людей протягом стількох століть? Що ще необхідно, щоб у нашому житті відбулися зміни, окрім зустрічі з Христом?

ХРИСТОС ПОВАЖАЄ ОСОБИСТИЙ ВИБІР КОЖНОГО

Окрім зустрічі з Ісусом Христом, є те, що за нас ніхто не зробить, – це особистий вибір кожного. Ми можемо

«Найголовніше
в житті – дозволити
Богові відновити
образ, характер
Божий, який людина
втратила при
гріхопадінні.
А справжній скарб –
Сам Господь
Ісус Христос.
Він – наша Перлина».

зустрітись з Христом, почути заклик слідувати за Ним і піти або не відгукнутися. Бог у Своїй любові до нас поважає наш вибір. Не тільки зустріч із Христом, а й вибір впливає на життя людини. Саме від нашого вибору залежить наша подальша доля, це вибір між вічним життям і щастям та вічною смертю і прокляттям. Це найголовніший вибір, який робить людина у своєму житті. Зустріч із Христом і наш особистий вибір впливають на нашу подальшу долю, це те, що нас змінює.

ВИБІР ЗАЛЕЖИТЬ ВІД НАШОЇ СИСТЕМИ ЦІННОСТЕЙ

Ми робимо вибір щодня. Від чого ж залежить наш вибір? Кажуть, що від прагнення, життєвої мети. Від чого залежать цілі, прагнення? Наш вибір залежить від системи цінностей. У кожної людини є система цінностей, яка закладається з дитинства і продовжує формуватися протягом усього життя. Головне питання полягає в тому, що для нас цінне. Ми зробимо вибір згідно з нашими цінностями. У Євангелії Ісус говорить: «Бо де ваш скарб, там буде й ваше серце» (Матв. 6:21).

Що для вас є скарбом? Це запитання, на яке має відповісти собі кожна людина. Ісус, розповідаючи притчу, записану в Матв. 13:44, порівнює вічність, Царство Боже зі скарбом, захованим у полі. І людина, коли дізнається про нього, іде і продає все, щоб купити це поле. Купивши його, вона шукає скарб, копає і, знай-

шовши, радіє. За матеріальними скарбами люди готові їхати на далекі острови, шукати їх... Це нескінченна життєва суєта і боротьба. Що для нас цінне?!

ЯК ФОРМУЄТЬСЯ СИСТЕМА ЦІННОСТЕЙ?

Система цінностей – складний феномен. У дітей це відбувається з дитинства в родині. Дитина вбирає поведінку батьків, манери, спостерігає, чому дорослі приділяють більше уваги в розмові, повсякденній діяльності, що читають, як спілкуються з людьми, чому надають перевагу.

У дорослої людини формування відбувається під впливом соціальних, економічних подій і процесів у конкретному суспільстві та світі в цілому. Незважаючи на це, вивчення Біблії допомагає людині змінити свої цінності. Бог є моральним Абсолютом. Порівнюючи своє розуміння світу і принципів з біблійними принципами і життям Ісуса Христа, людина може чітко визначити, що добро, а що зло. Читаючи, аналізуючи причинно-наслідковий зв'язок у Біблії, ми можемо сформувати правильну систему цінностей.

Щодня нам необхідно перевіряти свою систему цінностей: що є моїм скарбом сьогодні? Заради чого я зможу залишити все? Апостол Павло говорить: «Цей скарб ми носимо в глиняних посудинах, щоб велич сили була Божа, а не наша» (2 Кор. 4:7). З контексту бачимо, що для апостола скарбом є пізнання Божої слави в Особі Ісуса Христа. За словами Павла, найголовніше в житті – дозволити Богові відновити образ, характер Божий, який людина втратила при гріхопадінні. А справжній скарб – Сам Господь Ісус Христос. Він – наша Перлина.

Якщо наша система цінностей не узгоджується з Біблією, то в кризовій ситуації ми приймемо рішення відповідно до цієї системи. Ті труднощі, з якими ми зустрічаємося сьогодні, можна назвати навчанням, далі буде ще складніше. Попереду на нас чекає час скорботи, і ми оберемо те, що для нас є найціннішим скарбом. Якщо це комфорт і матеріальний світ, то ми виберемо їх, усвідомлюючи, що чинимо неправильно.

Нехай Господь допоможе нам через спілкування з Ним і вивчення Святого Письма сформувати правильну систему цінностей, щоб ми щодня й особливо в час скорботи зробили правильний вибір – піти за Ісусом Христом. «Бо коли хто хоче душу свою спасти, той погубить її; а хто погубить свою душу задля Мене і Євангелії, той спасе її» (Марка 8:35).

Андрій
Бабенцов

«ЧЕРНЫЙ ЛЕБЕДЬ», или как сохранить верность В ИСПЫТАНИЯХ

«Черный лебедь» – это теория, которая рассматривает труднопрогнозируемые редкие события, имеющие далеко идущие последствия. Этот термин появился полтора десятилетия назад. В контексте происходящих вокруг нас событий данная теория пришла как нельзя кстати.

Почему именно «черный лебедь»? Термин был позаимствован из латинской поговорки. Дело в том, что длительное время считалось: черных лебедей в природе не существует. Поэтому словосочетание «черный лебедь» стало именем нарицательным для обозначения чего-то невероятного. Однако в 1697 году голландская экспедиция, отправленная в Западную Австралию, обнаружила целую популяцию черных лебедей. И то, что казалось немыслимым, стало возможным.

Сегодня многие картины, ранее нарисованные Голливудом с целью пощекотать воображение зрителя, стали реальными. «Черный лебедь» все-таки наступил. Несколько лет назад в истории нашей Церкви уже был такой «черный лебедь» локального характера. В конце 2012 года Всемирная церковь объединилась в молитве за двух служителей, арестованных в африканской стране Того. Против них было выдвинуто очень серьезное обвинение. Один из новообращенных членов Церкви оказался серийным убийцей. Когда через некоторое время его арестовали, он оболгал пастора и еще одного служителя, говоря, что убивал людей по их заказу. Ему поверили, и в результате наши братья были задержаны и в течение 500 дней находились под арестом.

Все это время Адвентистская церковь пыталась добиться правосудия, поскольку основанием для ареста братьев послужили исключительно показания убийцы, который, как известно, являлся лицом заинтересованным. В конечном итоге справедливость восторжествовала и братьев отпустили на свободу. Тогда один из них сказал следующее: «Когда все это происходило, у меня было такое чувство, что на меня обрушились небеса. Последняя моя проповедь перед арестом была о личном возрождении и хождении с Богом. Как мало я тогда знал о том, насколько мне самому нужно верить и следовать библейским принципам, о которых я говорил. Моя вера была испытана, но Господь поддержал меня».

Представьте себе, что вас арестовали на основании одного лишь лживого об-

винения. Думали ли вы о том, что многое из того, что происходит в вашей жизни сейчас или же имело место ранее, – это ставший реальностью «черный лебедь»?

Мы с вами можем учиться на примере людей, прошедших через нечто подобное. У нас есть преимущество видеть картину целиком. Библия полна примеров того, как вели себя люди, оказавшись в стесненных обстоятельствах. История Иосифа – одна из таких. Отношения с братьями у него не складывались. Он был их сводным братом по отцу и его любимым сыном. Казалось бы, что здесь особенного? Многие люди живут, имея плохие отношения с родными. Но вдруг годами копившиеся недопонимания выливаются в открытое противостояние. Братья решают убить Иосифа. Намереваясь сделать это, они, схватив его, бросили в ров, в котором не было воды. Наверное, только Святой Дух удержал их от немедленной расправы над Иосифом.

О чем думал Иосиф, находясь во рву? Возможно, надеялся как-то договориться с братьями, но вслед за первым «черным лебедем» появился второй: его, как вещь, продали мадамским купцам за 20 серебренников.

Чтобы понять положение Иосифа, вспомним историю крепостного права на Руси. Сколько крестьян были замучены хозяевами? Сколько из них сгинуло на непосильных работах? Иосифа повели в Египет. Перспектив никаких. Там мадианитяне продали его царедворцу фараона Потифару. Будучи начальником телохранителей, Потифар вряд ли отличался мягким нравом, но «снискал Иосиф благоволение в очах его и служил ему. И он поставил его над домом своим, и все, что имел, отдал на руки его» (Быт. 39:4). Далее Священное Писание повествует нам о хорошем финале истории Иосифа – он становится «премьер-министром» Египта. «И сказал Иосиф братьям своим: я – Иосиф. Жив ли еще отец мой? Но братья его не

могли отвечать ему, потому что они смутились пред ним» (Быт. 45:3).

Теперь в их жизни наступил «черный лебедь». Спустя десятилетия они оказались в полной власти брата, которого ненавидели и хотели убить. Обратите внимание на удивительное великодушие Иосифа. «*Не печальтесь и не жалеете о том, что вы продали меня сюда, потому что Бог послал меня перед вами для сохранения вашей жизни*» (ст. 5). Уверен, что это понимание пришло не сразу. Выполняя грязную рабскую работу у Потифара, Иосиф вряд ли надеялся стать вторым после фараона.

Существует рецепт того, как следует действовать, если вы оказались в ситуации, которая совсем недавно казалась вам «черным лебедем».

ДЕЛАЙТЕ СЛЕДУЮЩИЙ ПРАВИЛЬНЫЙ ШАГ

Помня о своих снах, Иосиф все же не пытался реализовать недостижимое для него. Отдав все на усмотрение Бога, он сделал следующий правильный шаг на своем уровне: проявил верность в малом. Благодаря этому Иосиф вскоре был назначен управителем над всем именем своего хозяина. Глядя на купленного им слугу, Потифар не мог нарадоваться.

Большинство же, оказавшись в критической ситуации, делают неправильные шаги: платят своим обидчикам той же монетой, паникуют, начинают жить по принципу «с волками жить – по-волчьи выть». Однако, поступая так, они становятся на путь, ведущий в погибель. Библия же предлагает единственно верный путь: если наступил «черный лебедь», делайте следующий правильный шаг.

Вспомните пример Даниила. Когда Дарий подписал указ, запрещающий в течение 30 дней просить о чем-то кого-либо, кроме царя, в жизни Даниила наступил «черный лебедь». Однако Даниил продолжал ежедневно беседовать с Господом в молитве. Многим

«черный лебедь» Даниила покажется непонятным: его ведь не подвергали пыткам, не выгоняли из дома, не превращали в раба. Просто запрещали молиться в течение месяца. Однако для Даниила это было неприемлемым.

Чувствуете, какая большая разница, возможно, существует между нами и Даниилом? Для верующего человека «черный лебедь» наступает тогда, когда его вынуждают действовать вразрез с требованиями Бога, а все остальное – не важно. Узнав об указе, Даниил сделал следующий правильный шаг: молился в своем доме. Он не пошел на компромисс, а такого человека Господь никогда не оставит.

ОКАЗАВШИСЬ В ЗАТРУДНИТЕЛЬНОМ ПОЛОЖЕНИИ, МЫСЛЕННО ПОВТОРЯЙТЕ КЛЮЧЕВУЮ ИСТИНУ

В главе 3 книги Даниила находим историю о сделанном Навуходоносором золотом истукане, которому все подданные его царства должны были поклониться. Царя посмели послушаться лишь трое иудейских юношей. Впереди их ожидал «черный лебедь», но они хорошо помнили вторую заповедь: «*Не делай себе кумира и никакого изображения того, что на небе вверху, и что на земле внизу, и что в воде ниже земли; не поклоняйся им и не служи им...*» (Исх. 20:4, 5). Если у вас трудности, мысленно повторяйте ключевую истину. Закон Божий – истина, повторяйте его, считайтесь с его требованиями.

В жизнь страдальца Иова пришла целая стая «черных лебедей». Что же помогло ему устоять в испытаниях? Повторение ключевой истины: «*А я знаю, Искупитель мой жив, и Он в последний день восставит из праха распадающуюся кожу мою сию, и я во плоти моей узрю Бога. Я узрю Его сам; мои глаза, не глаза другого, увидят Его*» (Иов 19:25–27). Вот как нужно проживать испытания. Я увижу Господа! Мой Господь жив! Он не на кресте и не в могиле. Освящаются не камни и купола, а души людей от осознания того, что их Искупитель жив. Поэтому следует принимать от Бога все. Да будет Имя Господне благословенно.

ПОДЧИНЯЙТЕСЬ, НО ПРИ ЭТОМ НЕ СДАВАЙТЕСЬ

Если не придерживаться этого принципа, можно скатиться в религиозный фанатизм, бездумный фанатизм, лишенный всякого рассудка и наполненный только эмоциями. Подчиняться необходимо, но нельзя сдаваться. Иосиф пошел в Египет, как раб, и что? Устраивал ли он египтянам саботаж? Нет, он подчинился в том, что не противоречило заповедям Божиим, но при этом не сдался. Про-

ходя испытания в доме царедворца, а затем в темнице, Иосиф не сдался.

Нужно понимать, что ситуация сложная, нужно признать свою немощь и факт того, что не все в жизни мы можем контролировать. Это трезво, разумно, но не следует опускать руки!

Одним из ярких подтверждений тому является пример Даниила, который, будучи уведен в плен, подчинился. Ему даже имя изменили. Всю свою оставшуюся жизнь он вынужден был откликаться на него, но стал ли при этом Даниил Валтасаром? Нет. Имя Даниил означает «Бог – мой Судья», и этому Богу он продолжал служить. Находясь в подчинении у нескольких царей, Даниил помнил, что Господь – превыше всех земных начальств.

Самым сильным примером для нас является Иисус, Который смирил Себя даже до крестной смерти. «*Он истязуем был, но страдал добровольно, и не открывал уст Своих; как овца, веден был Он на заклание, и, как агнец пред стрижушим его безгласен, так Он не отверзал уст Своих*» (Ис. 53:7). Подчинил ли Он Себя? Да. Читаем ли мы где-нибудь о том, что Иисус сдался, исполняя Свою миссию? Он в подчинении, но не сдается!

Сегодня это чудо Господь готов совершить для каждого из нас, воздействуя на наш разум посредством Святого Духа. «Учитесь и умейте подчиняться», – говорит Он нам. Если идете в вавилонский плен, молитесь за город, в котором находитесь; имея земные власти, повинуйтесь им в том, что не противоречит Писанию, но не сдавайтесь, веруйте. Это требует особой мудрости и рассудительности, не все проходят такое испытание.

В известном псалме поется: «Далеко за горизонтом – родина моя». Легко ли увидеть горизонт? Мы понимаем: сколько бы ни шли, до горизонта никогда не дойдем, поэтому иногда опускаются руки.

НЕ ВСЕГДА НАМ НУЖНО ВИДЕТЬ ВСЕ

Пастор Делберт Бейкер рассказал одну историю, позволяющую нам сегодня воспринимать наше неведение как благословение. Когда он посещал Африку, то имел возможность принять участие в восхождении на гору Килиманджаро. Бейкер отметил интересный момент: для того чтобы покорить вершину, нужно начинать подъем ночью. Проводники используют этот прием, поскольку при свете дня вершина горы видна и кажется недостижимой. По этой причине люди теряют веру в осуществимость задуманного. Ночное восхождение предпочтительнее, поскольку в это время следует просто идти на свет фонаря проводника. Те же, кто начинает восхождение днем, часто сдаются.

Бейкер пришел к выводу, что не всегда нам нужно видеть все. Поэтому сегодня, толкуя библейские пророчества, мы все еще чего-то не понимаем до конца. Почему? Наверное, потому что данный факт никак не повлияет на нашу веру. Господь оставил нам Свое Слово, Которое является светильником во тьме. Это не рубильник, который включает прожектор на полную мощность, полностью уничтожая мрак. Горизонты нам не очень ясны, а вершины не вполне обозримы, но Господь продолжает вести нас.

Неважно, какая сейчас перед вами вершина. Неважно, сколько времени потребуется, чтобы преодолеть оставшееся до нее расстояние. Не теряйте из виду свет Божий. Идя на свет Господа, вы добьетесь результата.

Павел Жуков

СИЛЬНЕЕ БУРНОГО ПОТОКА

Сильнее гор и бурного потока,
Красивее полета в вышине,
И, словно воды, широка, глубока,
Неслышная молитва в тишине.

Когда один шагаешь в неизвестность,
Она поддержит, силы даст идти,
И несмотря на горы, скалы, местность,
Подскажет, как же правильно идти.

Прорежет толщу облаков небесных,
Не даст сорваться в пропасть в темноте.
Так много дарит опытов чудесных
И ободренье сердцу в тесноте.

Когда уже надежда просто тает,
Молитва очень многое творит:
Она незримой дланью укрепляет
И веру в испытаниях хранит.

Услышаны! Пусть льются слезы счастья!
Как рядом с нами Божия рука!
Сильней молитва бурь, ветров, ненастья,
Как воды, широка и глубока.

Анастасия Ксин

▶ Бог прогневался на слово твое и разрушил дело рук твоих?» (Екл. 5:3–5). Нам необходимо сделать решительный шаг в сторону Господа, и тогда вместо проклятия пожнем благословение. Суббота призвана научить нас доверию Богу.

ПРОДОЛЖЕНИЕ. НАЧАЛО НА С. 2. ПОКОЙ В СУББОТУ

ВЕРНОСТЬ БОГУ ВОПРЕКИ ВСЕМУ

В советские времена дочь одного служителя мечтала получить высшее образование. Вступительный экзамен был назначен на субботу, и приемная комиссия отказалась сделать для нее исключение. Девушка стояла перед выбором: остаться верной Богу либо же осуществить свою давнюю мечту. Будучи искренней христианкой, она избрала первое. Встал вопрос о трудоустройстве, и она пошла торговать на рынок.

Несколько лет она прилежно трудилась, и Бог, видя ее верность, решил вопрос с учебой. Торгуя, девушка познакомилась с одной очень влиятельной в том городе женщиной, ставшей ее постоянной клиенткой. Однажды женщина спросила девушку, почему она такая молодая и работает на рынке. Та объяснила ей свою ситуацию, отметив, что по-прежнему очень хочет учиться. Ее знакомая, уточнив, в какой именно вуз она хотела бы поступить, написала ректору записку и сказала идти прямо к нему. Увидев, кто ходатайствует за абитуриентку, ректор распорядился зачислить ее на первый курс без вступительных экзаменов.

На этом испытания не закончились. Поскольку в то время была шестидневная учебная неделя, на субботу выпали лекции по высшей математике. Девушка, продолжая святить субботу, их не посещала. В конце семестра преподаватель математики, не желая ничего слышать, поставил вопрос об ее отчислении. Однако девушка воспользовалась возможностью отстоять право продолжить учебу перед специальной комиссией. В назначенный день преподаватель дал студентке особо сложную задачу, с которой та, к всеобщему удивлению, блестяще справилась.

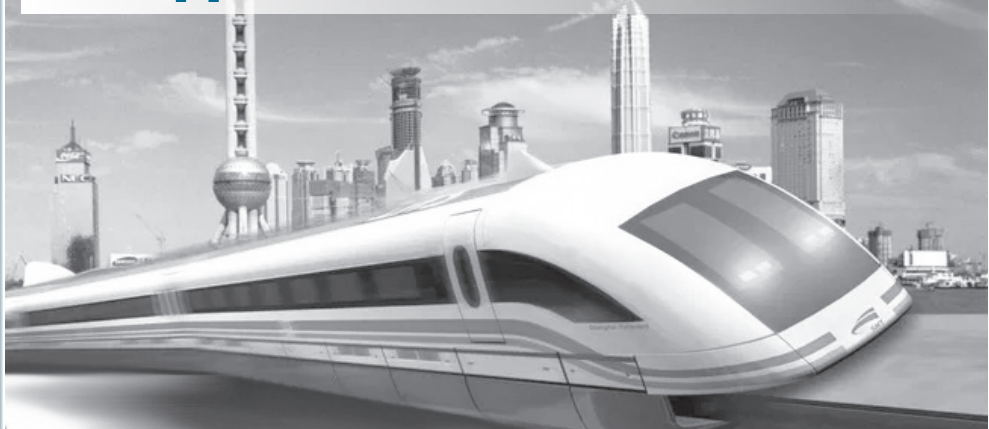
Для Бога нет ничего невозможного. Он всегда на стороне тех, кто ставит Его Закон превыше человеческого. Девушка успешно окончила вуз. И таких примеров множество.

Господь сегодня Тот же, Он не изменяется. Примите решение довериться Ему, и вы не будете постыжены. Пусть суббота станет для вас настоящим днем покоя и радости.

**Сергей
Молчанов**

ШВИДШЕ ЗА МАГЛЕВ

«Бо ще слова нема на моїм язичі, а вже,
Господи, знаєш те все!»
(Псал. 139:4).

Яку швидкість розвиває найшвидший поїзд у вашій країні, місті? У дитинстві я дуже хотіла подорожувати потягом і часто просила про це свого тата. Урешті-решт він виконав моє прохання. Я проїхалася лише раз – і більше в мене такого бажання не виникало. Потяг їхав дуже повільно, нам довелося провести цілу добу в купе, аби проїхати відстань, яку автобус долав за шість годин. Так, звичайно, у мене було достатньо часу, щоб насолодитися краєвидами, що пропливали за вікном, і виспатися, але я постійно запитувала тата: «А довго ще їхати?»

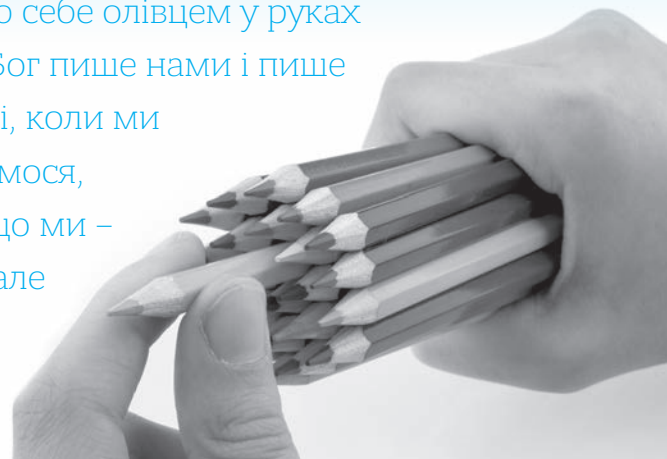
Відтоді багато що змінилося у світі техніки. Сьогодні існують потяги типу маглев, наприклад, японський. На випробуваннях він розвинув швидкість 603 км/год. До цього найшвидшим був шанхайський поїзд маглев, що розганяється до 431 км/год. Слово «маглев» означає «магнітна левітація». Поїзд утримується над рейками силою

електромагнітного поля, не торкаючись їх. Тому сила тертя не знижує швидкість. Єдине, що гальмує такий поїзд, – опір повітря. Подорож з мого дитинства на цьому поїзді тривала б лише годину.

Чи здавалося вам, що Бог зволікає, відповідаючи на ваші молитви? Якщо йдеться про ваші прохання, занепокоєння і потреби, Бог реагує швидше, ніж маглев. Коли у вашій голові ще тільки формується ідея, Богу вона вже відома. Перш ніж ви почнете молитися, Він вже знає, що ви скажете.

Господь читає наші думки швидко, але Йому подобається, що ми особисто звертаємося до Нього і висловлюємо щиро те, що думаємо і відчуваємо. Він чекає, що і ви швидко звертатиметеся до Нього, детально розповідаючи про своє життя. Моліться! Здебільшого, ще не закінчивши молитву, ви зможете переконалися, що Бог уже відповідає вам, тому що Йому немає рівних у швидкості!

Я відчуваю себе олівцем у руках
Господа. Бог пише нами і пише
добре тоді, коли ми
не пручаємося,
навіть якщо ми –
недосконале
знаряддя.

ЩОБ ПОЧУТИ СЕРЦЕ...

Чому люди кричать одне на одного? Коли їхні серця далекі одне від одного, їм потрібно голосно кричати, щоб почути, але що ближче їхні серця, то тихше люди розмовляють. Андре Мауройз сказав, що **щасливий шлюб – це довга розмова, яка завжди здається короткою.**

Зустріч моїх батьків була незвична. Вони досі дивуються тим подіям, за яких зустрілися і познайомилися. Не буду заглиблюватися в деталі, але вони та їхні друзі говорили, що це не випадково і що вони створені одне для одного. Так говорила і моя мама, коли виходила заміж. Вона була впевнена в тому виборі, який зробила.

Непростий характер тата мама побачила ще в день весілля. Спочатку такі сюрпризи в характерах не надто бентежили моїх батьків. Однак згодом, коли романтика шлюбу почала зникати, непорозуміння вже сприймалися гостріше.

«Не зійшлися характерами», – так часто говорить подружжя, що розриває свої стосунки. Замість того щоб шлюб став початком кохання, він стає його кінцем. Подружжю здається, що в новій сім'ї буде романтика і нове щастя. Проте й там усе повторюється. Знову труднощі, непорозуміння – і знову кінець кохання та шлюбу.

Пам'ятаю, як розривалося моє дитяче серце, коли мама збирала нас із братом, щоб піти від тата. Мені здавалося, що всі мої найкращі почуття руйнуються, наздоганяють цілковите незрозуміння і безвихідь. Однак тато любив нас, і тому в розлуці батьки протрималися лише тиждень і знову зійшлися. Проте невдовзі повернулися неприйняття, часті сварки та крики. У такі моменти вже мені хотілося втекти далеко, щоб не чути, як вони намагалися достукатися одне до одного.

У дитинстві ми з братом часто хворіли. Коли мені було дев'ять років, я перенесла важку хворобу. Тоді лікарі думали, що я не виживу. Моя мама теж розуміла це. Саме тоді вона особливо молилася Богу, і читання Біблії стало її втіхою. На подив усіх лікарів, я почала швидко одужувати. Молитви мами поставили мене на ноги.

У такі моменти турбот і переживань батьки ставали ближчими одне до одного, переорієнтували своє життя, виявляли особливу теплоту і любов до нас, менше сварилися. Проте тато любив проводити час у компаніях своїх друзів, у яких не обходилося без алкоголю. Це впливало на його поведінку, і з кожним днем він ставав дедалі дратівливішим і нестримним. Обурення мами з цього приводу ще більше загострювало ситуацію.

Мама продовжувала читати Біблію. Читала вона її і нам з братом. Це змінювало і її, і нас. Мама розповідала, як одного дня вона почала щиро молитися про стосунки з батьком. Тоді її серце змінилось. «Мене наповнило велике почуття любові до свого чоловіка. Я зрозуміла, що це якась неземна любов. Таку любов може дати тільки Бог», – розповідає мама.

Мама почала по-іншому реагувати на те, що раніше її ранило і дратувало. Замість неприйняття звичок і непростого характеру тата, у неї з'явилися бажання піклуватися, терпіння і любов, захотілося стати його підтримкою. Щось почало змінюватися і в татові. Він усе рідше приходив додому в нетверезому стані. А одного разу від нього прозвучала фраза, яку пам'ятаю досі: «Як я можу не змінюватися, коли бачу, як змінюєтесь ви».

Це стало початком нової сім'ї, яку бажає бачити кожен, хто одружується. Те, що не змогли змінити батьки, змінив Бог. Він став для них Джерелом мудрості, сили й любові, даруючи нові думки та спонукання.

Відтоді минуло понад 10 років. Багато хто дивується, дивлячись на теплі сто-

сунки в нашій родині. Іноді й нам важко повірити, що колись у нас все було по-іншому. У нашій сім'ї не чути криків і підвищених тонів, батьки люблять тихо розмовляти вечорами, а це означає, що їхні серця стали ближчими одне до одного. Подорослішали й ми з братом, але сім'я і рідний дім є для нас найзатишнішим і найтеплішим місцем, куди хочеться повертатися щовечора, де люблять і чекають одне одного, навчаються розуміти й підтримувати.

Коли молода сім'я стикається з життєвими труднощами й негараздами, романтика зникає. Чоловік і дружина дізнаються, який насправді характер у їхніх половинок. Це критичний період у їхньому житті. **Щастя й успіх майбутнього сімейного життя залежать від того, чи зможуть вони вибрати правильний шлях. А правильний шлях може бути лише з Богом. З Ним усе можна змінити на краще. Християнський дім – це там, де на тебе чекають дружба, віра, любов і життя.**

**Маріанна
Стругальська**

Если благодать Божья, наполняя нашу жизнь, не течет к другим, мы станем «застойными» и практически безжизненными, как Мертвое море.

Марк Финли

ТОРТ на замовлення

лодкий, нудотний, ягід зовсім не відчувалося». І надіслала фото, на якому гості не доїли торт. А кондитер відповів: «Дякую вам, що робите мене кращим». І наступного дня надіслав мені коробку ніжного смачного зефіру ручної роботи із запискою: «Дайте мені ще один шанс...»

Я усміхнулася та з радістю дала і другий, і третій шанс, тому що **всі ми – люди і піднімаємося сходинками своїх помилок до зростання й усвідомлення. Я теж жива людина і можу помилятися. І я хочу, щоб, коли я помилюся, у мене був другий шанс. Ця думка гріє мене і допомагає впоратися зі страхом помилок.**

Ця розповідь не про кондитерів, а про те, що, якби люди вміли говорити про свої почуття з повагою до чужих кордонів та емоцій, ми б не так боялися помилятися і запитувати про свій торт: «Вам сподобалося?» Тому що несмачний торт – це не обов'язково скандал, пляма на репутації і мінус один клієнт, а можливість дізнатися про свої слабкі місця, стати кращим, якщо людина використовує шанс виправити свою помилку.

Якось я читала інтерв'ю зі Сильвестром Сталлоне, у якому він розповідав про свого собаку Баткаса. У Сталлоне в житті був важкий період безгрошів'я: 26 років, немає роботи, грошей, перспектив – зате був собака, який любив його безумовно. Та найгіршим був той день, коли Сталлоне продав свого собаку, друга, за 40 доларів, бо не було чим його годувати. Потім сталося чудо – він продав свій сценарій фільму «Роккі», і згодом з'явилася популярність. А разом з нею – і великі гроші.

Отримавши гонорар, Сталлоне відразу побіг до нового господаря Баткаса, щоб викупити його. Однак той хитрий чоловік стежив за успіхом Сталлоне. Він сказав:

– Хочеш назад свого собаку? З тебе 15... тисяч доларів!

Сталлоне, не замислюючись, віддав гроші й повернув собаку. Вони довго були щасливі. Потім у своєму інтерв'ю Сталлоне сказав: «Баткас вартий кожного відданого за нього цента».

«Хто ховає провини свої, тому не ведеться, а хто признається та кидає їх, той буде помилуваний» (Прп. 28:13).

Нашу особистість багато в чому визначає те, як ми виправляємо свої помилки.

Ольга
Савельєва

Я замовила дорогий торт. На малюнку він виглядав чудово, а на смак – дуже солодкий, неможливо було їсти. Усі поколупали в тарілках і відклали. Нікому не сподобався. Я мовчки заплатила за торт великі гроші. Кондитер не запитав, чи сподобався торт, а лише поцікавився, чи вчасно привезли і чи не пом'яли.

– Вчасно, – відповіла я. – Не пом'яли.

От і все. Поговорили. Я вирішила, що до цього кондитера більше не звертатимусь. І якщо хтось запитає: «Що це за торт?», – я відповім, що це від цього кондитера і не рекомендую його.

Через тиждень кондитер запитав: «Як вам торт?» Я зраділа. Мені не хотілося його образити, але треба було натякнути, що торт зовсім не сподобався. Я сказала: «Знаєте, він був занадто со-

« Якщо ти
колотимеш
дрова сам,
то зігрієшся
ними двічі. »

Генрі Форд

МОРОЖЕНАЯ РЫБА

Ч то тяжелее: ведро льда или ведро воды? Поскольку твердые вещества весят больше жидкостей, ведро льда тяжелее, не так ли? Нет, не так. Вода отличается от большинства жидкостей: замерзнув, она становится легче.

Кого это волнует, спросишь ты? Рыбу, например. Если бы лед был тяжелее воды, пруд замерзал бы снизу вверх, и тогда водные растения погибали бы. По мере увеличения толщины льда рыбе пришлось бы плавать в более мелкой воде, и наконец она замерзла бы у самой поверхности. Но вместо этого лед, который легче воды, плавает, позволяя водным растениям и существам жить круглый год.

Мир полон интересных мелочей, которые помогают нам познавать Бога. Наш Создатель не упустил ни одной детали. Если даже крошечные пескари в озерах и форель в реках так важны для Него, насколько более Он заинтересован в тебе, Его собственном ребенке?

«...Ухо твое сделаешь внимательным к мудрости, и наклонишь

сердце твое к размышлению; если будешь призывать знание и взывать к разуму; если будешь искать его, как серебра, и отыскивать его, как сокровище...» (Притч. 2:2–4). Этот текст советует «призывать знание и взывать к разуму», искать его, «как серебра, и отыскивать его, как сокровище». **Незримые секреты природы помогут тебе лучше понимать Творца, и тогда ты научишься любить Его еще больше.**

ГЕКОН на склі

Чи бачили ви коли-небудь гекона? Якщо побачите, роздивіться краще його лапи.

У зоомагазині у великому тераріумі зі скляними стінками сидів геко́н – різновид ящірки. Його шкіра була красиво забарвлена, з яскравими плямами. Геко́н пересувався по скляних стінках і даху тераріума, не падаючи. Його лапи міцно прилипали до гладкої поверхні скла, немов на них був клей, тому геко́н пересувався легко і вільно.

Пальці його лап покриті тисячами дрібних волосків – щетинками, і у кожної на кінці тисячі мікро-щетинок з лопатками. Геко́н не падає, навіть якщо біжить догори ногами по склу, тому що на кожній

лапі у нього два мільярди таких лопаток. Дивовижно!

Коли лапа опиняється близько біля якоїсь поверхні, ці лопатки створюють слабке молекулярне тяжіння, так зване тяжіння Ван дер Ваальса. Завдяки йому геко́н на певний час може «прилипати» до поверхні, але якщо він змінює положення лапи, то молекулярне тяжіння зникає. Окрім того, лопатки взаємодіють з нанокраплями пари, що містяться в повітрі, і це теж допомагає створити таку дивовижну силу тяжіння в лапах.

Ця тварина надихнула вчених на винахід роботів, які можуть працювати в системах спостереження, у тунелях та інших важкодоступних місцях, рятуючи людей, добуваючи підземні породи.

Було б добре завжди з такою самою силою притягатися до Ісуса Христа!

Щоразу, коли ви читаєте Біблію і молитесь, виникає особливе духовне тяжіння між вами і Богом. Якщо ви триматиметеся Христа, ніхто не може розлучити вас із Ним. Прийдіть сьогодні до Ісуса і скажіть Йому, що хочете завжди бути з Ним, хочете, щоб Він захищав вас і піклувався. Тільки з Ісусом ви в безпеці, у найнадійніших руках у світі.

ПРАЗДНИЧНОЕ ПЛАТЬЕ

Одна женщина нашла у мамы в шкафу праздничное платье. Мамы уже не было, а платье осталось. Оно висело в шкафу, сплунутое между старым зимним пальто и старым демисезонным. В шкафу было много вещей: заштопанных, зашитых, потертых, потерявших форму. И вот среди них было это платье, заботливо укутанное простыней: светло-розовое платье с ценником и этикеткой. Старомодное платье, такие носили в 90-х годах, с золотыми пуговицами, очень нарядное. Странно: человека нет, а платье висит – совершенно новое.

Дочь стала вспоминать праздники, когда можно было надеть это платье, но ни одного не вспомнила. Праздники-то были, конечно. Родственники папы приезжали на месяц из деревни, и каждый вечер мама готовила ужин, все садились за стол вместе. Чем не праздник? Мама всех обслуживала и на стол подавала, а во что она была одета, дочь не помнила.

Потом были праздники в школе. Выпускной, например. К выпускному мама заказала дочке шикарное платье в ателье, а сама была в коричневом костюмчике, скромном и практичном. Еще был Новый год. Тоже дома отмечали обычно. И мама была одета... А вот невозможно вспомнить, как она была одета. Но точно во что-то неяркое и немаркое. Она же дома была, какой смысл наряжаться?!

А на работе у мамы тоже не было особых праздников. Какие праздники

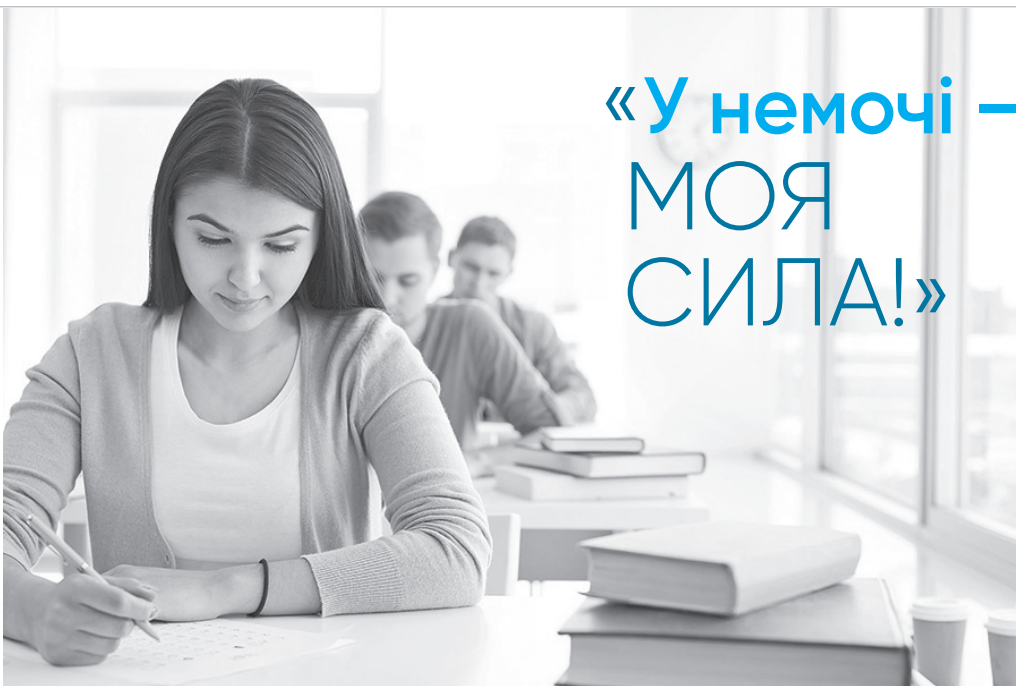
в библиотеке? То есть праздники были, но такое платье туда не наденешь. Кажется, что все это было недавно. Недавно еще это платье было модным и шикарным, а маме было столько же лет, сколько сейчас дочери. И ни разу не было повода «выгулять» это платье. После папиной смерти мама стала одеваться совсем по-простому. Но розовое платье берегла, простынь на нем белоснежная. Как будто мама похоронила платье в шкафу... Много о чем думала дочь, разглядывая платье мамы, даже приложила его к себе. Но оно странно выглядело, как экспонат из музея...

Надо, чтобы были праздники! Для души! Совсем не обязательно тратить все деньги до последней копейки на модную одежду. Совсем не обязательно тратить все свои силы, чтобы красиво одеваться. Но надо носить элегантные туфли и приличные красивые платья. И прически надо делать, пока волосы не поседели и не поредели. И сумочки покупать, если вы все это любите. И надо износить столько туфель и платьев, сколько положено. Сколько для красоты и радости положено – столько и истратить. Потому что все останется в шкафу. Вся радость и счастье, все

праздники жизни так и останутся в шкафу. И тем, кто нас любил, станет горько и стыдно, что у нас не было праздников...

Анна Кирьянова

«У немочі – МОЯ СИЛА!»

«**Б**оже, допоможи мені згадати матеріал, дай Своєї мудрості. Мені необхідна Твоя допомога!» – такі слова молитви линули того червневого ранку з класу однієї з білоцерківських шкіл, де я складала ЗНО з історії. У голові промайнула ще одна думка: «Що я робила 11 років у школі?! Чому не можу нічого пригадати?»

Одразу після цього пригадалися події останніх трьох днів, які назавжди закарбувалися в моїй пам'яті. 31 травня пролунав останній шкільний дзвінок і теоретично ми всі закінчили 11-й клас. Не вірилося, що шкільні роки вже в минулому. Багато було яскравих моментів під час навчання. Я наполегливо навчалася, маючи в таблиці завжди «відмінно». Це прекрасне почуття, коли ти разом із двома іншими однокласниками є претенденткою на золоту медаль. Однак все вирішує ЗНО. Там ти справді показуєш, що робив 11 років у школі, чи щось залишилося в пам'яті.

Ось державний іспит з української мови вже позаду. Протягом останнього року мої однокласники відвідували репетиторів, готуючись до здачі ЗНО, а я – ні. Мабуть, розуміла, що, маючи силу волі, зможу сама підготуватися. Господь наділив мене гарною короткочасною пам'яттю, завдяки якій я за два дні змогла перечитати потрібний матеріал безпосередньо перед ЗНО з української мови й отримати 11 балів за цей іспит. Це був прекрасний досвід. Звісно ж, я вирішила повторити те саме з історією, іспит з якої припав на 4 червня.

У суботу 1 червня я уклала завіт із Богом у Церкві АСД. Це була радісна й очікувана подія в моєму житті. Та субота стала для мене початком відліку

Олена Білик

мого усвідомленого життя з Господом. Наступного ранку я мала розпочати готуватися до ЗНО з історії. До іспиту залишалося два дні, це було чудовою нагодою повторити й узагальнити вивчений матеріал.

Однак того недільного ранку я дізналася, що мого дорогого наставника, друга, радника, мого дідуся не стало, він спочив у Бозі. Мені було боляче, адже я його дуже любила. Він з дитячих років наставляв мене у Слові Божому. Ця втрата змінила мої плани. Узятися за книги я не могла, душа не лежала, було важко. Я запитувала Бога, чому це сталося саме в цей період, чому відразу після мого хрещення, чому напередодні іспитів? Адже Бог знав мою ситуацію, чому Він саме так керував у моєму житті?

Наступного дня був похорон. Прийшовши із цвинтаря, я вирішила лягти спати, аби раніше прокинутися і повторити матеріал з історії за 10-й та 11-й класи. Я мала прокинутися о четвертій годині. Тієї ночі мені наснився сон, у якому я чітко почула голос: «У немочі – Моя сила!» Це були слова з Біблії: «Адже *Моя сила виявляється в немочі!*» (2 Кор. 12:9). Я зрозуміла: Господь бажає сказати, що всі ці життєві ситуації допущено не просто так, а з певною метою. Потрібно лише довіритися Йому, а Бог буде поруч, адже Він завжди поруч. Уранці я провела декілька годин, повторюючи матеріал.

Ось я сиджу в класі й розумію, що моє знання історії – абстрактне, я нічого не пам'ятаю. Узагалі не впевнена, що хоч щось напишу правильно. Залишається зовсім мало часу до кінця ЗНО. Я здаю бланк із заповненими відповідями і йду додому. На душі важко. Я розумію, що все моє навчання впродовж 11 років не увінчається золотою медаллю, ще й буде соромно через те, що не впоралася. Увечері нам показали правильні варіанти відповідей, і я вирішила дізнатися свою оцінку з історії. Було тривожно підраховувати бали. Коли все підсумувала, то була приголомшена. У мене відняло мову, адже за ЗНО з історії я отримала 11 балів! Це було дивовижно! Невже Господь усе це звершує в моєму житті? Невже це трапилось зі мною?! Я відразу подякувала Богу за Його керівництво і допомогу. Саме тоді, уже після хрещення, я зрозуміла і відчула, що Господь є не просто Богом моїх дідів і батьків, Він є моїм Спасителем. Бог близький! Він завжди поруч! Як прекрасно усвідомлювати, що Його рука наді мною!

Через тиждень було ЗНО з географії, яке я здала на 10 балів. Наприкінці місяця прийшли офіційні результати ЗНО. Переді мною постала така картина: українська мова – 11, географія – 10, а історія... Я не очікувала такого повороту. З історії було 12! У такі моменти розумієш любов Бога до нас, грішників. Невдовзі відбувся випускний вечір, на якому мені єдиний у класі вручили золоту медаль. Це було живе свідчення для односельців і педагогів. Вони побачили руку Божу в моїх обставинах.

Сьогодні я не хизуюся тим, що медалістка чи відмінниця, адже це дрібниці. Головне, що я пізнала Бога, Який реально діє в моєму житті. Я ніколи не забуду цього моменту, який є істинним досвідом навернення до Господа!

Олена
Білик

КОЛИ, ГОСПОДИ?

Хочу розповісти про чудо від Господа в моєму житті. Ми з чоловіком віруючі люди вже багато років. Довгий час у нас не було дітей, тому ми постійно молилися Господу. Одного разу в молитві Господь сказав мені: «Час не настав»... Через декілька років мені наснився сон. Я побачила Ісуса, одягненого як рабин. Я підійшла і запитала Його: «Коли, Господи?» Він відповів: «Коли буде вісім з половиною», – і я прокинулася. Довго думала, що означає це число. Припускала, може, скільки років одружені або скільки років ходимо до церкви, але час минав, а нічого не відбувалося.

Минуло ще декілька років, і раптом в Україні видають закон, що при народженні дитини батькам дають матеріальну допомогу вісім з половиною тисяч гривень. Гроші мене взагалі не цікавили, а ось саме число дуже надихнуло. Минуло ще пів року, і я дізналася, що чекаю дитину. Ми з чоловіком дуже зраділи. Я стала на облік, здала аналізи, зробила УЗД... Однак лікар приголомшив новиною, що є патологія і, можливо, дитина страждатиме хворобою Дауна. Відправили мене на консультацію до генетика, який почав переконувати, що дитини потрібно позбутися, що пологовий будинок мене не прийме, а

чоловік покине. Я відповіла, що буду народжувати в «кукурудзі», але дитину не покину. Підписала документ, що попереджена про можливу хворобу дитини, але в душі вірила, що малюк народиться здоровим.

Ми з чоловіком, церква, друзі багато молилися про це. На серці було дуже важко. Одного разу вночі Господь підтримав мене і звернувся до мене текстом із Послання до євреїв 11:11: «Вірний Той, Хто обіцяє». Народився здоровий і красивий хлопчик! Слава Господу! З часу першої молитви про дитину до народження сина минуло 14 років. Через два місяці після його народження допомогу на дитину змінили з восьми з половиною на одинадцять тисяч гривень. Син народився саме тоді, як сказано було уві сні, у призначений час!

Коли йому було шість років, він почав просити сестричку і молився

про це. Я говорила Господу, нехай буде Його воля, і в мене народилася донька. Цікаво, що до чотирьох місяців я не відчувала вагітності, не знала, застудилася, захворіла, приймала антибіотики, які заборонено при вагітності. Коли дізналася, багато молилися про це. Слава Богу, усе обійшлося. Зараз у мене є 13-річний син Ілля, що означає «сила Божа», і семирічна донька Вікторія, наша «перемога» в Господі. **Дякую Господу за моїх дітей і за терпіння дочекатися чуда від Нього!**

Лариса Н.

З неба не падає, а ДАРУЄТЬСЯ

Це мій досвід про те, як Бог здійснює мрії. Чи мали ви мрію, яку боялися озвучити? Моя здавалася такою далекою, що я навіть не озвучувала її. Тільки інколи в молитві могла подумки згадати про своє бажання серця. Я молилася, щоби Бог вказав напрямом, у якому маю розвиватися, оскільки тоді закінчувала навчання за спеціальністю вчитель образотворчого мистецтва, а мені хотілося чогось більшого.

Через певний час моя мама поїхала працювати за кордон і в розмові з дівчиною, яка пише дитячі книги, сказала: «Моя донька може проілюструвати тобі книжку». Коли вона розповіла мені про цю розмову, я була дуже здивована і навіть посміялася, оскільки вміння малювати від руки і комп'ютерна графіка – різні сфери. Графікою я не володіла взагалі, тому не надала цьому значення, хоч насправді аж очі загорілися від думки про створення ілюстрацій.

Згодом мене все ж таки знайшли і дали тестове завдання. Я мала проілюструвати короткий уривок тексту.

Сідаючи малювати, я сказала Богові: «Якщо Ти справді віриш, що мені це до снаги, збери в мене страх, аби я могла вільно малювати». Так одного вечора була намальована моя перша ілюстрація. Через два тижні мені повідомили, що замовнику сподобалося моє бачення, й обрали мене. Почуття переповнювали, коли усвідомила, яку можливість дарує Бог. Це насправді дуже велике щастя.

Звісно, далі було багато труднощів, оскільки я мало розумілася в програмах і нюансах комп'ютерної графіки. Доводилося багато перероблювати, забути про сон і бути дуже зосередженою. Також Бог подарував безмежне терпіння моїм замовниці, бо їй довелося мене навчати і терпіти мої помилки, за які інколи вона платила. Я молилася перед кожною новою сторінкою і без

примх перероблювала всі правки, незалежно від пори доби чи мого місця перебування. Так спільними зусиллями 2019 року була видана дитяча книга з моїми першими ілюстраціями.

Я зрозуміла: Богу важливо те, що важливо для мене. Кажуть, що з неба не падає. Справді, з неба не падає, бо з неба дарується!

Вікторія
Радушінська

Що ми кажемо Ісусу: «МІСЦЯ НЕМАЄ» чи «ЗАХОДЬ»?!

Першому класу доручили поставити виставу «Різдвяна історія». Учителька дуже хвилювалася – це був її перший клас і перша шкільна вистава. Разом із батьками підготували декорації, пошили костюми. Дітям роздали ролі та слова. На роль господаря готелю, який відмовляє ненародженому Ісусові в ночівлі, вибрали найтихішого хлопчика у класі. За сценарієм він мав сказати лише два слова: «Місця немає».

Репетиції проводили ледь не щодня. Усі підготувалися якнайкраще. Урешті-решт настав довгоочікуваний день концерту. Зал був переповнений учнями, учителями, батьками та дідусями з бабусями. Глядачі навіть стояли у проході.

Усе йшло за планом до сцени, у якій втомлені Йосип і Марія просять господаря готелю дати їм місце для ночівлі. Найтихіший хлопчик, який мав їм відмовити, раптом як води в рот набрав.

– Місця немає, – пошепки підказувала йому вчителька з-за декорації.

Хлопчик мовчав. Складалося враження, що він про щось напружено думав.

– Місця немає! – ще голосніше підказували «Йосип» з «Марією».

«Господар готелю» продовжував тримати дивну паузу.

«Місця немає!» – підказував спочатку перший ряд, а згодом і вся глядацька зала.

Раптом хлопчик рішуче відчинив двері свого декораційного готелю і голосно промовив: «Заходьте!!!»

Німа сцена. Завіса...

З одного боку, хлопчик зірвав виставу, а з іншого – він змінив хід історії у своєму серці. Що ми кажемо Ісусу щодня: «Місця немає» чи «Заходь»!?

«Ось Я стою під дверима і стукаю: Якщо хто почує Мій голос і відчинить двері, то Я ввійду до нього і буду вечеряти з ним, і він зі Мною» (Об'явл. 3:20).

**Вікторія
Ярош**

Борщівник

Це сталося за два тижні до початку нового 2020 навчального року. Ми з дітьми були на дачі і мали повертатися додому, тому не особливо стежили за тим, чим граються діти. Ми повернулися до Києва, усе було, як зазвичай: розкладання речей, домашні клопоти, турботи, метушня. Ніщо не віщувало біди.

Надвечір моя молодша дев'ятирічна донька Соломія почала скаржитися, що в неї пече шкіра на пальцях рук. Руки справді почали червоніти, ніби їх опустили в окріп. Я не могла зрозуміти причину. Перша здогадка – алергія. Але на що? Згадували все, що могло її викликати. Згодом на пальчиках дитини почали з'являтися пухирці, які збільшувалися. Вони просто росли на очах. Схоже було на термічний опік.

Після довгого випитування у дітей, ми так і не виявили того, що могло б спричинити такі проблеми. Окропом не ошпарювала, гарячих поверхонь електроприладів не торкалася. Ми зайшли в глухий кут. Бігти вночі до чергового педіатра не було сенсу, тим паче в період карантину. Педіатр, не бачивши дитини, призначила мазь.

Я молилася і розуміла, що не все гаразд. Минали години. Я молилася і телефонувала друзям. Знову молилася і писала прохання у цілодобову молитовну групу Бердичева, у якій зверхшю учасники цього ланцюжка, молячись удень і вночі про потреби братів і сестер. Господь підказав мені надіслати фото пальчиків Соломії знайомій по табірному служінню медсестрі Олені, яка живе у Вінниці. Вона подивилася і запитала: «Це

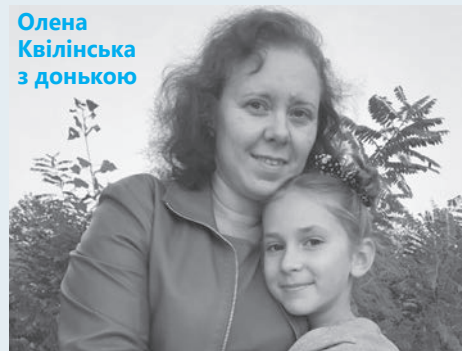
термічний опік чи борщівник?». Опік ми виключили. Що ж таке борщівник?

На допомогу мені прийшов Інтернет. Виявилось, що це отруйна рослина, сік якої, потрапляючи на шкіру, під дією ультрафіолетових променів викликає сильний опік, який лікують медикаментозно в стаціонарі. Рани загоюються від двох тижнів до двох місяців, залишаючи рубці на все життя. Мене це злякало.

Та я за останній час навчилася довіряти Господу та Його обітницям. Я знала про те, що щогодини вдень і вночі за мою дитину молитимуться брати і сестри з молитовного ланцюжка. Я знала, що Господь поруч і не покине нас. Ісус хотів показати Своє чудо нам, аби зміцнити нашу віру, тому спонукав ще одну людину підтримати нас молитвою, про що я дізналася згодом.

Соломія попросила лягти спати зі мною, бо боялася здерти пухирці. Ми молилися, і я просила Бога, щоб її зцілення було досвідом для моєї дитини на все життя. Серед ночі ми часто прокидалися і знову молилися, щоб Ісус забрав

**Олена
Квілінська
з донькою**

БОГ ВЫБРАЛ МЕНЯ

В этом году Бог предоставил мне возможность поехать учиться по обмену в Бельгию, чему я очень рада. Я даже не мечтала об этом. Думала, смогу себе позволить посещение франкоязычной страны только к 30 годам. Однако Бог распорядился иначе, зная желание моего сердца.

В один прекрасный вечер мне написал преподаватель и предложил поехать учиться в Бельгию. Мне казалось это нереальным, так как никто не знал об этой программе и на вуз было выделено всего два места. Какова вероятность того, что выберут именно меня? Так начались Божьи благословения.

Приехав в Бельгию, мы с моей одноклассницей остались без жилья. Рабочий день людей, занимающихся иностранными студентами, уже закончился, и они не могли нам никак помочь. Мы пошли к заведующим вопросами по общежитию, но они

біля і приклад Свій «пластир» до пальчиків моєї дитини. Уранці мені зателефонувала подруга із церкви, Олександра, і розповіла, що вона тієї ночі неодноразово прокидалася через те, що чула мій голос, який прошив: «Сашо, молися, Соломії дуже погано!» Господь спонукав щирю посвячену людину, яка чує голос Божий і йде за ним, стояти цілу ніч у проломі за мою дівчинку.

Після тієї ночі пухирці, які злилися на кожному пальці і стали одним великим-пухирем, не збільшувалися. Згодом почали осідати і протягом шести днів зовсім зникли, не залишивши жодних рубців. Господь знову явив чудо, любов і милість Свою до нас.

Дякую Богу, що з Його милості я живу, маю здоров'я служити Йому, маю сім'ю та цілених Ним дітей. Дякую за безумовну любов, яка привела Ісуса на хрест, біля якого я можу покласти усі мої проблеми, турботи, переживання, хвороби, вади характеру, і Він понесе їх.

**Олена
Квілінська**

категорично сказали, що мест нет. Мы остались на улице с чемоданами, без связи, без жилья, без стипендии в чужой стране. Сейчас я вспоминаю этот момент с улыбкой, но тогда все было серьезно.

К счастью, в университете, где мы должны были учиться, развита система *Buddy*. *Buddy* – это местный студент, который прикрепляется к каждому иностранному студенту. Он помогает освоиться в городе, решить многие социальные и учебные вопросы. Мой *buddy* не отвечал на мои сообщения, но у Бога все было под контролем. Он послал нам очень хорошего человека – добрую и ответственную девушку Эмили (*buddy* моей одногруппницы). Она нас любезно приняла к себе на какое-то время.

На протяжении четырех дней мы просили место в общежитии, которое нам так и не дали. Но Бог нас не оставил! Ответ «нет» может быть тоже положительным. Мы нашли в Интернете квартиру, которая была даже дешевле, чем общежитие, а условия намного лучше. Она находилась в пяти минутах

УСЛЫШАВ, ЧТО ПРОПИСАЛА ВРАЧ, я была шокирована

Приехав в христианский санаторий «Наш дом» и услышав, что прописала врач, я была шокирована, но именно эти рецепты меня спасли. В ноябре 2011 года была проведена операция, в результате которой было установлено, что у меня рак – карцинома. Так как мое состояние было очень плохим, следующая операция была назначена на февраль, чтобы было время для восстановления. Пролежав до января, я решила, чтобы не обременять мужа, поехать куда-нибудь, чтобы там за мной ухаживали. Я поехала в пансионат «Наш дом», который находится в с. Новые Обиходы Винницкой области. Как там лечат, я не знала. Я поехала полежать спокойно, чтобы восстановиться перед следующей операцией. Меня сопровождала родная сестра.

В пансионате меня приняла врач Татьяна Остапенко. Милая женщина обследовала меня, посмотрела заключение и сказала: «Прописываю вам чеснок, куркуму, виноградный сок, грейпфрут и побольше ходить». У меня был шок. Я ее спросила: «Вы внимательно прочли мой диагноз?», – на что она так же непоколебимо ответила, что да, и по-русски, и по-английски. Я вышла из кабинета в состоянии шока. Подумала: «Я еле хожу, приехала, чтобы за мной ухаживали... Ну, держись, сейчас сделаю все, что ты прописала, а если где-то упаду, будешь за меня отвечать». Пошла, не упала,

а на четвертый-пятый день прошла длинную дистанцию и всем, кого знала, звонила и говорила: «Я жива, живу и хочу жить!»

Врач дала мне выписку и сказала, что если я буду придерживаться того питания, которое было здесь, и больше ходить, то операция не понадобится. Я приехала домой, мы с мужем стали правильно питаться и ходили по пять километров в день. Мужу должны были делать операцию на колене, менять коленный сустав. Представьте картину: я хожу, держась за живот, муж на одну ногу хромает. Вот такие «красивые» мы ходили по городу.

Когда я приехала в больницу в феврале, врач сказал, что операция мне не нужна. Произошло чудо, все анализы и состояние раны говорят о том, что рака нет. Мне даже не делали химиотерапии. А мужу до сих пор коленный сустав не меняли, он не хромает, а активно занимается спортом.

Теперь, если мне плохо физически или духовно, я еду на подзарядку в санаторий, где меня фактически вылечили. Если вы не умеете или не можете дать человеку то, в чем он нуждается, везите, отправляйте его туда, где специализируются на этом, где Сам Бог исцеляет. Со временем я привезла в Новые Обиходы всех детей, мужа, родственников и некоторых жителей нашего города. **Если вы хотите спасти кого-то физически или духовно, без раздумий отправляйте в пансионаты, санатории или центры здорового образа жизни.**

**Маргарита
Григорашенко**

Кристина Лешкович

Я – зеркало

Я – зеркало, холодный глянец серебра...
Извне ладони не сомкнуты,
Но все же хочется немножечко тепла,
Нет, не согреться, а в ответ вернуть.

Я – зеркало... Поверх стекла – сомненье,
Пыль серым слоем горечи легла.
Как страшно не увидеть отраженья
В глазах надежды, мира и добра.

Я – зеркало... И в Ком-то отражаться
Мне нужно, чтобы видеть, что во мне.
Забвенью робота сопротивляться,
Самообману в самой глубине.

Я – зеркало... Твое в нем отраженья
Дает мне силы и желанье жить,
Себя раздать до капли на служенье.
Только в Тебе могу я так любить.

Я – зеркало... А Ты – слой амальгамы,
Что свет дает способностью отражать...
Подобно музыкальной гамме,
Вокруг мне помогаешь созидать...

Я – зеркало... И чтобы отражать и отражаться,
Мне нужно больше доверять Тебе,
Чтобы бессилию уметь сопротивляться,
Чтоб для других быть маяком в судьбе.

Я – зеркало... А Ты –
всей рамы крепость,
Что выпасть
не дает стеклу,
Когда в случайную
нелепость
Могла б осколками
рассыпаться в полу.

Ирина Ежеля

Тато з Катрусею поверну-
лися з ранкової прогулянки.
Донька була незадоволена.

– Скаржся, Катрусю, – доз-
волю я, допомагаючи їй
роздягнутися.

– Тато не захотів мені ліпити
снігову бабу! – сказала донька.

У нашому місті випав лип-
кий сніг, саме час для снігової
баби. Я дивлюся на чоловіка з
докором.

– Що? – він розводить
руками. – Я забув рукавиці!
Зате тато відвів її на шкільне
подвір'я – там 27 снігових баб:
і великі, і маленькі, і смішні, і з
морквинами, і з відерцями на
голові...

– Я не хочу чужі. Я хочу
татову, – зітхає донька.

– Татова снігова баба завжди
краща за інші, навіть якщо

УЛЮБЛЕНА НЕ МОЖЕ БУТИ ГІРША

вона
непоказна,
Михайле! – кажу
я. – Це як з подарунками: увага
важливіша за сам подарунок.
Приємно від того, що ти думав,
вибирав, дбав, а не від того,
що в мене тепер є нова при-
краса. А найважливіше, що ти
її з донькою ліпив...

– Та моя гірша буде...

– Ох, Михайле, Михайле, ти
як маленький! Невже тобі таке
просте потрібно пояснювати?
Улюблена не може бути гірша!

Наступного вечора я по-
бачила в коридорі рукавиці
чоловіка. Усміхнулася: знову
забув! Проте снігову бабу все
ж таки зліпив... **Доки бажання
доньок нескладні, їх обов'яз-
ково треба виконувати. Іноді
навіть голими руками...**

**Якщо ви бажаєте
пожертвувати кошти
на розвиток газети, можете це
зробити через банк.**

Отримувач: УУК АСД
Код ЄДРПОУ 19350731
IBAN:
UA753808050000000026006149457
МФО 380805
Банк: ПАТ «Райффайзен Банк
Аваль» у м. Києві

Призначення платежу:
добровільні пожертви

BOOKSON
Інтернет-книгарня

**ЗАМОВЛЯЙ ЛЕГКО –
ОТРИМУЙ ШВИДКО**

**ХРИСТИЯНСЬКІ
КНИГИ**

для
всієї
сім'ї

+38 (099) 45-595-45
shop@bookson.com.ua
www.bookson.com.ua

Щомісячна газета
«Адвентистський вісник»
видає Церква АСД
в Україні

Директор видавництва «Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва «Джерело життя» Лариса Качмар
Відповідальний редактор газети «Адвентистський вісник» Лідія Власик
Редакційна колегія: С. Носов, В. Велечук, Г. Безкровний
Над номером працювали: Л. Шаповал, І. Корещук, О. Мехоношина
Дизайн та верстка: Т. Романко

Адреса: 04071, Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10–А
dzherelo@ukr.net
www.lifesource.com.ua
тел. (044) 467-50-72

Газета виходить у перших числах кожного місяця. Розповсюджується через конференції.